

ЦАРСКА НАМИГУША

РАЗБИЈЕНО ОГЛЕДАЛО

У овоме граду срам је учарао људе.
Пишем ти о страху на усни детета
што носи хлеб у наручју.
Овде се туга продаје на канте,
радост шверцује под пазухом.

Шаљем ти разбијено огледало
чији комад у облику свраке
највише говори о теби.
У писму су и слике мојих непријатеља
што млитаво стежу руку:
То ми отвара пут!

НА КОЛЕНИМА

Осипа ли се, драгано,
твоја самоћа јутрос као моја?
Ослушкујеш ли хук тричавих наших свађа
што се умножавају у грудву смрти?
Из пламена мотрим твоју сенку.
Ја ти се нећу вратити.
Ја ти се нећу враћати онако спокојан
као у дане када је кошава витлала
лишће и тањире
изнад наших глава у студентској мензи.
Обожаваћу те као силу у даљини
што корача у неизвесно.

Одржи се у седеф-јутру,
у лахору чежње,
одржи се на коленима, љубави!

ОРЕОЛ НА ПРАГУ

На хоризонту је твој праг
до којег су ме допратили облаци.
Скидам ореол и седâм.
Та мироносна пажња,
ти грешни прсти,
то савршено врење дамарâ
што светлуцају у кајању:
То ме прекраја у дечака
што у ноћну свеску
уписује задаћу о пролећу.
Чисти се моја љутња као звер.
Дотичем те и одлазим занавек.

ЈЕСЕН У ПРОЛЕЋУ

Пођимо, драгана,
у јесењу шизофренију лишћа,
у крикове анђеоских крошања.
Стуштимо се у комедију
туристичких обилазака градова
у којима хипноза векова
слатко нас узима за руку.
Проћердајмо овај уски дан.

Јесен је у пролећу
и нешто превелико
мешкољи се у моме срцу
што подиже високо.
До колена Божјег.

НА ОВОМЕ СВЕТУ

Пољупци су птичурине
што лете с облака на облак.
Ох, колико летова још!
У једном дану кажеш:
Све што чезне – умире.
У другом:
Све што долази – пева.
Тако се играш мноме.
И тако зачињемо шетњу
у слаткој препирци с Богом.

ГУЖВА У ОЧИМА

Данима испитујем
гужву у твојим очима.
Нешто големо батрга у њима.

О, како су прости закони
што те укивају у моје месо!

РАСПЕВАНА СИЛА

О, блажено повечерје,
ти које сазиваш успомене на окуп
и разносиш до бола
полен несретних љубави!
Дунав тече свом тежином
и риче кроз ноћ.

О, густа мрежо пољубаца Господа јединога!
Чија писма носи река
пored напујданих шетача
што крекећу о парама и превари?

О, животно дангубљење над књигама,
пored отвореног прозора,
у распеваној сили мириснога цвећа!

ВЕЗАНЕ СЕНКЕ

Спавај, шестоугаона жено!
Твоје кристалне површине,
исцртане руком лудог мајстора,
замагљују се у моме оркану.
Надлећем те из неколико сфера
и у блиставом смеху неба
вежем твоје сенке.

МАЛИ РАЗГОВОР С АПСОЛУТОМ

Сећаш ли се танке лепојке
што је лелујала кроз цветне шљивике
и меким прстима размештала облачке?

*У дућану враћа кусур.
Очи – списак пропалих љубави.
Руке – квочке празног задовољства.*

Памтиш ли ону младу жену
на бициклу што је вијорила
попут марамице у руци краља?

*Трипут се удавала.
Дечурлију учи да краду.
Карневалску своју тугу исповеда војсци.*

Јеси ли заборавио непознату цуру
што је ножицама запљускивала
луксузна места и Ништавилу показивала груди.

*Проповеда курсну листу.
Изнад њеног јастука пише:
Шупље су велике љубави!*

О ДОБРОМ

Добро је кад ти се догоди чудо.

На пример: Био једном лепи мој брат
који није стигао да се роди.
Синоћ сам га срео код моста
како паучином спаја абортус и живот.

Добро је кад се горко исповедаш.

На пример: Разапео сам небеса.
Недостаје ми ћошак да се скријем,
недостаје ми сан да се преобразим,
недостаје ми сведочанство
о играма после смрти.

Добро је што не знаш зашто си на свету.

На пример: Напаћен сам човек
чији снови-пропелери просецају
границе детињства и ноћу крче
у транзисторским играчкама.

Добро је што ниси херметичан песник.

На пример: Лепе су очи ове жене
још лепших усана,
још лепших недара,
још лепших покрета.

Или: Ова жена топуз-очију, јок,
ова жена биљур-очију, јок,
ова жена невер-очију, јок,
ова жена, ова, ова:
Истргла је из буквара слово О
и навукла ми Омчу.

ТРИ СЛИКЕ ЗА УСПОМЕНУ

1.

Свеже печена кајгана, кисели купус,
топла лепиња, бели столњак,
на столици дечко из Босне,
турски тепих, пада снег:

Недељом уз реку читам дневну штампу.
Дунав пресеца парк, али дан је леп, види:
Републике горе!

Пољуби географску карту и реци:

Нек тутње возови кроз ноћ
и лепо миришу воћњаци у ветру.

Махни светлу у даљини:

Никад нисам јео снег на Антарктику,
никад се тукао с црњама у Америци,
никад правио каучук у афричкој џунгли,
никад фотографисао кенгура у Аустралији.

2.

Свеже печена кајгана, кисели купус,
топла лепиња, бели столњак,
на столици домаћи пролетер,
турски тепих, пада снег:

Ко спречава љубав према отаџбини?
Нећу да читам Библију у атомском рову.
Нећу да вешам штене и лабуда.

Пишем елџије.

Сећам се: Корнелије Гал!

(69-26. пре нове ере).

Збирка посвећена драгани Ликориди.

Ништа очувано.

У Октавијановој немилости убио се.

3.

Свеже печена кајгана, кисели купус,
топла лепиња, бели столњак,
на столици никог,
турски тепих, пада снег:

Чим изникне прва љубичица,
чим изђиха прва висисбаба,
чим букне прва јаглика,
чим прсне први златоглав,
чим се разбокори божићна ружа
набраћу ти букет, љубави.
Заљубиће се херој опет, живота ми!

НЕКО МИ УЗЕ РЕЧ

Сто пута сам рекао:
Сто му громава!
 Каква жена,
 какав опроштајни стих,
 каква смрт звезде, друже!

Триста пута сам узвикнуо:
Триста му грошева!
 Откуд сад,
 па немогуће,
 како, мајку му?!

И таман заустих
да кажем праву реч
кад ми је неко избриса
са усне.

ЦАРСКЕ НАМИГУШЕ

Таква су времена:
Ни љубав није што је.
Не сустиче срећника у загрљају.

Ево познатог случаја:
Расан песник – коњоводац лирике,
у опроштајним чекаоницама живота
порубљује женске сукње
и опева полупана колена
царских намигуша
што низ пролетња губилишта
под гиљотинама најлепшег цвећа
ридају.

Бити осећајан и чемеран
– шта му то дође?

Ја добро видим брлог
у кориту женског лица
пљуснутог на постељу од плача.

С МОСТА

Некоћ ведар попут деце на рингишпилу,
јутрос попут солдата на фронту,
с моста скаче пријашин:

У Дунав на главу,
на небо!

Објашњава реци зашто:
Због пасјег детињства,
због млитавог стиска руке,
због раскречене љубави у ноћи цвећа.

У воду, у храм!
Пити из пехара богова.

Падати, падати.
Сабирати сличице пред смрт.
О, шта казују очи-дурбини?
У Дунав, у Дунав!

Али,
тик
понад реке,
на анђеоском длану,
зауставиће се споменик,
ничице!

СОКОЛАНА

Унутра не можеш без црвеног печата,
без веселог ћаће,
без поцепане личности:
Овде је царска соколана,
овде се трљају догађаји,
овде су мужјаци без ките,
овде су даме што не рађају,
овде је смешно уздати се у се,
овде је барутана трача,
овде мајмун најлепше намигује,
овде се праћака атентат.

АСТРОЛОШКИ КОМПЈУТЕР

Чим фотографишемо терористу
у кукурузишту
послаћемо вам снимак,
а ви одмах шаљите директиву
агресивном пацову,
он ће благонаклоном бивољу,
овај добродушном зецу,
зец духовитој аждаји,
она лукавој змији,
змија нестрпљивом коњу,
он учтивој кози,
коза ватреном тигру,
он сналажљивом мајмуну,
овај поносном петлу,
петао верном псу,
а пас поштеној свињи.
Наш снимак и ваша директива
скуваће се у астролошком компјутеру
где привиђења крцкају
као бомбони у дечјим устима.
На сажваканој хартији писаће:
Реформа хороскопа, реформа биоскопа,
реформа цвећа, реформа смећа,
реформа плача, реформа трача,
реформа хајке, реформа мајке.

ОБЛАЧНИ ДАНИ

Живим у време извижданих политичара.
Њихове жене *велике и нијеме*
трте се на високим пушкарницама
и будзашто продају мужевљеве говоре.
Препирао сам се с тим алапачама
што су ми објашњавале
тајне поразâ и таму
у рукавима знојавих пицама
њихових очерупаних мужекања
набијених на коље народне воље.

Али ни оне не би биле оне
кад не би казале и ово:
Ми се ритамо
кад нам дуне
и рушимо своје конгресне бекрије
низ литице
у заборав.

Смучиле су ми се те колосалне женке
и њихове салатасте приче.
Оне народ дижу до небеса
и с треском спуштају на земљу

где се рачун за струју увећава
и увећава,
расте као клип из Божје руке
што облачна милује
и спира ово мало образа
после јаука спашене отаџбине.

ОДА НАЈЛОН-КЕСИ

Шта ли се све не праћакне, Господе,
у шуштавом рају Кесе Добротворке?
Згужвана у цепу,
та Сестра дневне светлости,
упућена у буцаке сваковрсних домаћинстава,
на фини трзај газде,
ко падобран с небеса,
шири сребрне сапи
и милинама трошка обасјава штедише
којима лева рука невина трпа робу у Јаму,
а десна очајна граби кусур са Трона.

Сачувај, Боже,
да понестане најлон-хаљетка
у којем свега што химна је опевала
има.
Јер, кад пригусту у кесу можеш:
Паштету милости другара на власти,
поноћне сплачине љубавног дернека,
страх детета пред ињем екрана.

О празницима напаћене државице,
са пешкирима и старачким рубљем,
на балконима где киселе тегле цветају
и поглед мре у панорами града,
вијоре кесе ко заставе у читанкама:
опрале их градске сеје.

Прави грађанин
— онај којег свакодневно виђам
на Раскршћима борбе за голи живот —
никуд без кесе-светице:
Ни на свадбену квргушу од звезданог праха,
ни са овога губилишта понору у загрљај.
Никад краја чудесима кесе:
Та не труне ко љубљене жиле!

Е, сад, друга је песма о Празној кеси,
о мрви хлеба у њој,
о мистичном достојанству сиротиње
на мразним сметлиштима
где кесе трепере ко свеће.
Друкчије пева песник о кесама у Строју
пред команду за покрет ка сунцу
што топи ледену лирику Опстанка и Наде.

КАШАЉ

Био сам у прилици да се накашљем
пред врло значајним скупом.

Држао сам говор о спаљивању
жилâ свакодневног света,
тумачио значај стиха
држава бола у мени гори.

Старије су особе тражиле да поновим
кашаљ
што сам јаросно и учинио.
Оне су потврдно климале главом
и згледале се у великој истини.

Ризична је била та реприза.
Сецало ме срце
и барут се слевао у цеви реченицâ.
Тртљао сам као универзитетски професор.
Тражио реч која ће ме разапети.
Која ће ми кашаљ распродати.

ВЕЧЕРА

Био сам код Њихових на вечери.
На часу опасног пригледања
преко кашике
између два залогаја.
Душа је пљускала као јаре преко потока.
Падала у плавичасте кушње.

Дај нам повода да те смакнемо
– ћертали су.
Не причај никоме.
Упрти наше грехе.
Бежи па се врати.

Вечерао сам код непријатеља
који су трипут сипали врелу супу
и трипут књижили моју смрт.

СТАРАЧКЕ ГОДИНЕ, МЛАДИЋУ

Ово је блажи начин
да те дотерамо на меру правога човека.
Острвио си се на нас
и ваља те забашурити.

Напиши Оду Генералу.

Привешћемо те
и оставити на пола животног пута.

Ово су твоје старачке године, младићу.
Искористи близину пендрека
и бризни.
Дотетурај до нас.

ЛЕДЕНА ПРСА

Долази време Комшилука,
свезнајућег телета из подземне Месаре
што сваки божји дан
на новом идејном Кантару
мерка румен мога лица.

Тај месни Јањичар,
наоштрена вита Сабља,
завејава ме у прса празне Реторике
и тражи папир на показ.

Ширим руке и певушим:
Леп ли је овај дан
кад шетам сасвим сам
и пријатеље-сламке опевам.

ТЕТКА ИЗВЕЛА ПЕСНИКА

Моји непријатељи пишу слађане песме
и весели с тетком шетају кроз свет.
Поводом тога ово се мора рећи.

Ако је тетка већ извела песника у шетњу,
онда мора бити да је и тетка
образована купусара.
Тетка водâ песника да би овај
видео што више света.
А свет није мали.
То се по комшилуку види.
Да није тете, не би било ни поете.
Теткин песник од Бога је дат.
А тек тетка!
Она је стубишна вредност модерне лирике
и о њој ћемо у Предговорима.
Него шта ћемо с песником?
Види ли и он
оно што тетка види?
Ко коме пише песме?
Ено, сумрак пада над Дунавом!
Но, не бери бригу.
О свему брине тетка.
Лоше ће стихове она маказама да одсече.

ЛАГАНА ПЕСМА

Писаћу лагане песме
и одевати се по моди.
С друге стране хартије сликаћу ноћ.
Брисаћу цвркоте из крошања
и на гране вешати лампионску тугу.

Писаћу, кажем,
лагане песме за народ.
На лицу носићу узбуну.

Ако ме видиш веселог – приђи.
Ако тужим – дођи.
Прво је равно другоме
и о томе ћу насамо.

ДАРОВИ

Једна срна што клечи пред Точком закона
и лепим очима захваљује
што је лаву умакла из раља,
две пчеле што су слетеле на румене усне
Пиндара и Платона у колевци,
три бела Мухамедова петла што шећу
по Медини
док пророк из њихових трагова
преписује Куран,
четири овна с руном од зеленог лишћа
и с тиквицама на глави што их оплођују
фалусом међу роговима,
пет чешљугара у које су се, чешљајући
пред огледалом, претвориле младе жене
и одлетеле с чешљевима на глави
у тренутку кад су без куцања
наишли пожудни старци,
шест паунова што су видевши свој
у огледалу
божански реп
испустили капи зноја
од којих је постало све на свету,
седам љутих паса што испод земље њуше
и прате путању сунца
од којег ноћу песника боли глава,
осам младих чапљи што навршивши
шест векова ништа не једу
већ до своје двехиљадите
пију воду и црне,
девет буради сока са свежим пољским лишћем
поред којих је у трку
застало девет вепрова
и низ задихане чељусти спустило
топлу пену од које је
прокувало пиво за ратнике,
десет харфиних жица од тананих црева риста
чији поглед пробија зидове
и носи песму у сфере.

МОЛИТВА

Молим се за победу у бици
која почиње стихом
полетела два врана гаврана,
молим да каравани не пију воду
у којој су се купале црне птице
и зveckало оружје,
молим нову химну за крила гаврана
што нам је показао место
где да подигнемо бели град,
молим по један пољубац на кундаке
од ораховине на коју су слетали
уморни гавранови,
молим исправку у свежим издањима Библије:
„Ноја отвара прозор и пушта гаврана
пре четрдесетог дана “,
молим агенције и сателите
да тачније но икад шаљу вести
о новим сеобама гавранова и њихове деце,
молим дивљење соколу што се излегао
из пет јаја на врху пуне планине,
молим опроштај за соколове што су
искомадали
зечеве на кнежевом столу,
молим младе песнике да опевају мрљу
испод ока соколовог што све види,
молим рађање легенде
о орлу—брату—антихристу којем сунце
жари крила у висинама,
а он слеће и рони у језеру:
стиче нову снагу,
молим клетву за орла што прождире
младу жртву,
у утроби сачињава нову,
избацује ван
и поново ждере.

ПЕВАТИ

Певати о канцама мачке што се умива
у сумрак и плеше под муњом,
певати о мачки у кавезу који деца носе
из куће у кућу и заливају водом
не би ли пљусак ударио на жито,
певати о седам живота мачке што узима
обличје жене и ножем у канци
одсеца змају главу,
певати о златном обручу у рукама
несретног крадљивца претвореног
у пепео пламеном из очију
мачке у игри,
певати о кључару краља нашега
чије се једно око отварало на цијук миша,
певати о мачки коју је окотила крмача
Бела старица
и одгојила као сестру вепрова у трку,
певати о мачјем пару којег је, кихнувши,
из раља избацио лав док му је Ноја
прелазио руком преко чела,
певати о гриви лава што риче у зору
и разгони демоне и болести,
певати о Божјим колима која вуку
четири животиње сличне ужареном
угљевљу од којих једна има лице лавље,
певати о лаву што у трку брише свој траг
бежећи пред чопором ловаца,
певати о трбушастом лаву што је плесао
на једној својој канхи,
певати о свештеницима огрнутим
леопардовим кожама са којих висе
канце некад хитре и окрутне,
певати о светлости окрњеног месеца
на којем леопард ждере своју мајку,
певати о валовима мора што су на нашу обалу
избацили неман-леопарда са птичијим
крилима која погони ветар са
четири стране света,
певати о тигру мрака и младог месеца

којем из чељусти бежи дете
и преображава се у њега,
певати о пет красних тигрова што чувају
средиште и стране света,
певати о женама које милује шапа
медведа-отмичара што Артемиду
прати по месечини,
певати о исцелитељској моћи медведа
што додиром лечи од главобоље,
певати о малим народима што се заклињу седећи
на медведовој лобањи:
„Нека нас прождре Он ако смо криви “,
певати о пчелињем меду којег, лижући
у плесу, медвед враћа трутовима,
певати о сазвежђу Велики Медвед које се
срушило у детињству па од тада
опевам опевани свет.